

ὅπως ἀντιγράφῃ αὐτό, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐξιδανικεύσῃ τὸ ἄληθές, ἐκλέγει δηλαδὴ τὸ μέρος ἐκείνον ἐνθα φαίνεται ὠραιοτέρα.

Ἐργάζεται οὕτω πῶς.

Πορεύεται εἰς τὰς ἐξοχὰς ἐρ' ἀμάξης. Ὁραῖος καὶ καλὸς ἡμίονος παρακολουθεῖ. Ἄν τὸ τοπτεῖον εἶναι εἰς ἀμαξιτὴν ὁδόν, ἐρ' ἀμάξης ἐργάζεται. Ὅταν θῶσῃ εἰς τὸ χωρίον κατέρχεται καὶ πῆξος περιεργάζεται τὸ μέρος ἢ ὅταν ἐργάζεται καθέται ἐπὶ πέτρας ἀφελέστατα ὡς ἀληθὴς καλλιτέχνης, ὡς ἀληθὴς σφαῖρα. Ὅταν πηγαινῇ εἰς τὰ βουνά, εἰς τοὺς λόφους καὶ εἰς τὰ δύσκατα μέρη, τότε ἔχει τὸν ἡμίονον.

Ἐργαζόμενος κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸ μ.π.λὸν καὶ τὸ ριαλίδιον τῆς σινικῆς μελάνης καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐργάζεται ταχύτατα, διότι εἶναι κύριος τῶν γραμμῶν, ἃς σύρῃ τεχνικώτατα.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προτιμᾷ τὰς μελανογραφίας.

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ Κυανοῦν σπήλαιον, ἡ θάλασσα ἦτο λίαν τεταραγμένη. Ἐπεβιάσθημεν εἰς τὴν κορυφὴν λέμβου του μετὰ ὀκτὼ κωπῶν. Ἡ θάλασσα ἐγένετο ἀγριωτέρα. Τέλος ἐφθάσαμεν, ἐμελέτησε τὸ κυανοῦν σπήλαιον καὶ ἔπειτα εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ἐτέθη ἡ λέμβος διὰ νὰ σχεδιάσῃ τὸ σπήλαιον. Ἡ λέμβος τρομαρᾷ ἐκινεῖτο, ἀλλ' ὁ Ἀρχιδούξ χαρούμενος, χαριτωμένος, ἐσχδιάζεν ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον του.

— Βλέπω, τοῦ λέγω, ὅτι ἡ θάλασσα δὲν σᾷς ἐμποδίζει νὰ εἶναι τεχνικαὶ αἱ γραμμαὶ σας.

— Ναι, μοῦ ἀπαντᾷ μειδιῶν, βλέπετε τί κάνει ἡ ἐξίς;

Εἰς τὴν θαλαμηγόν του ἔχει ὠραίας φωτογραφικὰς μηχανάς, οὐδέποτε ὅμως φωτογραφεῖ ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὁ ἀκόλουθος αὐτοῦ κ. Ἀντ. δὲ Βίβας.

Ἡμέραν τινα τοῦ εἶπον.

— Διατὶ δὲν φωτογραφεῖτε ὑμεῖς;

— Δὲν φωτογραφῶ, μοὶ ἀπέντησε, διότι φοβοῦμαι μήπως ἀγαπήσω τὴν φωτογραφίαν καὶ ἔπειτα δὲν σχεδιάζω, δὲν ζωγραφίζω πλέον. Γνώριμός μου καλλιτέχνης εἰργάζετο λαμπρά. Ἐπειτα ἐπεχείρισε νὰ καταγίνεται εἰς τὴν φωτογραφίαν καὶ τέλος ἐγκατέλειψε τὴν τέχνην τοῦ σχεδιάζειν καὶ ζωγραφίζειν.

Ἐργαζόμενος ὅμως εἶναι πάντοτε ὁμιλητικώτατος, εὐχάριστος, διεγείρεται καλλιτεχνικὰ ἐπιστάδια τοῦ βίου του. Εἰς ὅλα εἶναι πάντοτε διδακτικώτατος.

Ὅταν μελετᾷ τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τότε ἐρωτᾷ, ἐξετάζει, προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν καρδίαν τῶν κατοίκων. Εἰς τὰ χωρία εἶναι δημοτικώτατος, δημοφιλέστατος, ὅλοι τὸν ἀγαποῦν, τὸν λατρεύουσιν. Ὅταν ἤμεθα πρόπερσι εἰς τὸ παρηγῆρι τοῦ Μαχαιράδου καὶ μετὰ τῆς δημοτικότητος καὶ ἀγάπης ἔδλεπε τοὺς χορούς καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ἔθιμα τοῦ χωρίου, ἀπλοῖκῃ τις γραῖα εἶπε θαυμάζουσα τὸν Ἀρχιδούκα: «Ναῖςκε βασιλεῖς ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ καὶ καταδέχεται νὰ ἐρχεται εἰς τὸ χωρίο μας.»

Οἱ χωριοὶ μας τὸν ἐνομάζουσι μεγαλειότατον, καὶ ἐκείνοι οἱ ὅποιοι δεικνύουσι περισσότεραν ἀγάπην, στοργήν, τὸν ἐνομάζουσιν ὁ ἀφέντης μας ἢ ὁ μπάρπας μας.

ΣΠ. ΔΕ - ΒΙΑΖΗΣ

Ὁ Γκιόκομπεν ἐγεννήθη εἰς τὸ Θίοιτε τῆς Λανίας τὸν Νοέμβριον τοῦ 1847 ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ.

Ἀπὸ τῆς πλεονεκτητῆς ἡλικίας ὁ μέγας οὗτος συγγραφεὺς ἐδείξεν μεγάλην ἀπείθειαν πρὸς τὴν τυπικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν σχολείων, ὅτε δέ, δεκαεξαέτης, μετέβη εἰς ἐν ἐκπαιδευτήριον τῆς Κοπενάγης, δὲν ἐδείξεν τὴν παραμικρὴν ἐπίδοσιν εἰς τὰ μαθήματα καὶ ἀπερορίσθη κατὰ τὰς ἐξετάσεις, πρὸς μεγάλην λύπην τοῦ πατρὸς του, μικροῦ ἐμπροσχοῦ τοῦ χωρίου του, ὁ ὁποῖος δὲν διέγνωνε τὴν ἀξίαν τοῦ τέκνου του.

Μὲ μεγάλους κόπους ἐπεράτωσεν ὁ Γκιόκομπεν τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς του καὶ ἐνεργήσῃ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας.

Τὰ πρῶτα του ἔργα ἔκαμαν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν Λανίαν καὶ ἔσσω μετὰ τὸ μέρος του πολλοὺς θαυμαστάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ Ἱγνεν.

Τὰ ἔργα τοῦ Γκιόκομπεν, ὅλα ἀνεξαίρετως, τὰ χαρακτηρίζει μία πικρὰ εἰρωνεία. Ἡ ἀντίληψίς του περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου εἶναι πεσομιστικὴ μέχρις ἀτελεισίας. Κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ζωῆς ἀνακαλύπτει πάντοτε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἡμιθυότητα.

Τὸ διήγημά του τὸ ὁποῖον μεταφράζομεν κατωτέρω εἶναι μία μικρὰ σκηνή, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε καὶ εἴνε τόσον ἀπαισία, ὅσον καὶ ἀληθινή.

Ὁ Γκιόκομπεν εἶναι θεορὸς ὁπαδὸς τοῦ Λόβιν, ἔγραψεν μάλιστα καὶ διαφορὸν μελέτας ἐπὶ τῆς Λοβινικῆς θεωρίας.

Εἰς κάθε γραμμὴν τῶν ἔργων του διαφαίνεται ἡ μορφή του μὲ ἓνα πικρὸν εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁποῦ ἀνεβάζει εἰς τὰ χεῖλη του ὁ νοσηρὸς ὀργανισμὸς του.

Ὁ Γκιόκομπεν ἦτο φθισικός, ἡ ζωὴ του διόκληρος ὑπῆρξεν ἓνα μαρτύριον καὶ ἀντήχησεν ὡς ἓνα παρόντων. Τὴν ποιήν του τὴν χαρακτηρίζει ἓνα ὠραῖος φυλετικὸς χρωματισμὸς, μὴ ἰδιόρρυθμος πρωτοτυπία, καὶ τὰ περισσότερα ἔργα του ὁ ἀγανώτης τὰ ἐνθymεῖται ὡς ἐν βαθῇ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ ἀφίη λεπτομερείας δίδει μίαν ἰσχυροὴν συναίσθησιν. Τὸ ἔφος του εἶναι διακριτικὸν καὶ ἔχει μίαν ἐπαγωγὸν παραδοξολογίαν. Εἶναι πνεῦμα συμπεπτικόν. Τὰ βαθύτερα ἔργα του τὰ περιορίζει μὲ μίαν μεγάλην συντομίαν χαρακτηριστικὴν διὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας του καὶ τὴν παραστατικότητά του ὅπως του, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγαλοπρεπές, ἀλλὰ καὶ ἐπιτηδευμένον.

Μ. Σ.

ΓΚΙΑΚΟΜΠΕΝ

Ο ΦΑΟΥΣΤ

ἓνα δρόμο, ποῦ ἐπερνοῦσε μέσα ἀπὸ πυκνὸν δένδρον δάσος, ἐδιάβαινε ἀρχὴ ἓνας καθυλάρης. Τὰ δένδρα ἐσῆκωναν ψηλὰ τὰ γυμνά κλαδιά των χρυσωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ

τοὺς γονδρούς κορμούς τοὺς ἀγκάλλιαζεν ἡ σκιά.

Ἐνὰ ἀγερὰκι ἀνοϊξιάτικον ἔπνευ σιγαλὰ καὶ ὁ ἀργὸς καθυλάρης ἐσερνε ὅπισω ἓνα μεγάλο μακρὸ δρέπανο, τόσο μακρὸ, ποῦ ἐγγίξε τὴν γῆ καὶ ἐφαίνετο σὰν νὰ ὀργώνῃ τὸ χῶμα.

Ἦταν γέρος ὁ καθυλάρης καὶ ἔσερνε ἐμπρὸς πρὸς τὸν τραχήλου τοῦ σγουρῆξανθου ἀλόγου κρατώντας μὲ τὸ ἀσπρόλιγνο χεῖρ του τὰ χάμους, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἔσεργγε τὸ δρέπανι. Ἦταν πολὺ ψη-